

Silas Toft: Solen er en fod bred

*

marsken rynket

mellem randers og skørping

af isstænk

”Jamen der er sgu da ingen marsk mellem Randers og Skørping! Og hvad skal den dér asterisk gøre godt for?” Sådan havde jeg det lidt ved første gennemlæsning af Silas Tofts *Solen er en fod bred*. Men ved nærmere eftersyn skriver han jo netop at marsken er rynket, og det er den pandekageflade marsk jo ikke. Det er derimod det østjyske landskab mellem Randers og Skørping. Bulet af bakker skabt af isen, der fladede marsklandskabet i Sønderjylland ud, da den smeltede og lod vandet fosse ud af de østjyske tunneldal – og på den måde er det jo rigtig nok at isstænkene rynkede landskabet mellem Randers og Skørping.

Ved eftertanke ændrede min indledende irritation over Silas Tofts digte sig således til noget nær beundring, og digtet med de citerede tre vers er blevet et af mine yndlings fra samlingen, der bevæger sig imellem billedskabende betragtninger og beskrivelser af følelser som ensomhed, tvivl og savn – til rejseberetninger, skønhed og ægte rabalder-billeder:

*

og her lød af en favnfuld knive

der kastes ned i en trappeopgang

*

Ligesom hos Peter Laugesen, snor Silas Tofts tekst sig i afsnit ud og ind ad hinanden:

*

stå op om morgenen, og begynd at arve

*

et kæmpe røveri af ingenting

at hjernen er alene

*

Det er lidt svært at afgøre, om den første linje hører sammen med de to følgende, og det er en ubetinget styrke, der minder om den kildrende tvivl, man ofte møder ved læsning af Laugesen. Men hvad skal jeg dog med de der asterisker? Vil de guide mig og fortælle at de tre vers ikke hører sammen, og hvorfor i alverden er de i så fald interesserede i at indsnævre mine mulige fortolkninger eller frarøve mig tvivlens nådegave? Det er irriterende og unødvendigt, for lyrikken er stærk nok til at blive læst både i sammenhæng og som to separate digte.

Teksten er skiftevis sådanne en-to linjers sentenser og længere digte på op til en sides længde, hvor den tit skildrer indtryk og fine scenarier, som f.eks indledningsdigtet:

*

eftermiddagssol over søen

jeg sidder alene her på den bænk

foran træet der deler udsigten i to

som et flycockpit

*

Her er en ro og opmærksomhed, et blik for landskabet, nærmest som det man finder hos den ældre Knud Sørensen. Det er jo helt vildt at sammenligne en debutant med Laugesen og Sørensen, men så god er han. Helt sørensenssk bliver det, når han lader den associerende iagttagelse konkretisere sig derude i landskabet:

*

jeg kaster et stjålent blik ud over søen

hvor det bliver liggende

*

Så er der ikke langt til Knud, der går tur langs Østerstrand og møder digte der ligger og venter på ham mellem fjorden og skovbrynet.

Ligeledes er det en fornøjelse at følge Tofts brug af gentagelser. Vers fra før dukker sider senere op, og giver som omkvæd rytme og dybde i teksten – for eksempel udbruddet på side 59, der kommer igen på side 87:

*

hvad der vender hjem

vender også vrangen ud

For endeligt at dukke op nærmest som konklusion på det længere digt på side 101:

jeg er tørstig, og om lidt arbejdet på månen

mine venners ansigter, og et stort grå

som hjernen igen mumler frem: hvad der

vender hjem vender også vrangen ud

Solen er en fod bred er en ualmindelig god digtsamling, der trods lidt hakkende ujævnhed fortjener at blive læst og genlæst. Med afsæt i de stille dage under pandemien handler den om et ungt jugs liv og færd i og ud fra København med ensomhed, betragtninger og relationer til venner og kæreste. Silas Toft har grebene til at blive en ung og urban udgave af den ældre Knud Sørensen – lad det bare være en opfordring.

Men hvad fanden er de dér ’*er’ til for?

Facebook < <https://www.facebook.com/litteraturnu>> / Instagram < <https://www.instagram.com/litteraturnu.dk/>>

Hjemmesiden er lavet i samarbejde med Hilsen IT < <https://hilsenit.github.io/>>